

førerstanden, der havde den største Sagskundskab, og det ærede Medlem vidste end ikke, at der i Justitsministeriet var Embedsmænd, som havde været Dommere i flere Aar. Jeg forudsatte, første Gang jeg havde Ordet, at alle Jurister i København vidste, at den nuværende Departementschef har været Overretsassessor i flere Aar, ligesom Kontorchefen har været konstitueret Overretsassessor. Men Realiteten var, at det ærede Medlem mente, Sagførerne havde bedre Forstand paa dette Lovforslag end Dommerstanden. Det ærede Medlem kunde have Ret, hvis han havde sagt: Sagførerstanden har en vis egen Interesse i dette Lovforslag, som Dommerstanden slet ikke har. Men naar jeg siger, at Dommerstanden har en bestemt Interesse i Lovforslaget, er det, fordi det er Dommerne, hvem Lovgivningsmagten her paalægger en bestemt Pligt. Vi paalægger nemlig Dommerstanden den Pligt, at Dommeren i sin Dom skal gaa ud fra som fuldt bevist, at den Part, der er udeblevet, er lovlige stævnet, blot fordi hans Modpart kommer med et Postbevis op i Retten og siger: I den Konvolut, som jeg i Henhold til dette Postbevis har afsendt, laa en Indkaldelse til at møde i Dag. Det er en haard Pligt at lægge paa Dommerstanden, og derfor er Dommerstanden interesseret i dette Lovforslag. — Saa sagde det ærede Medlem ogsaa, at Sagførerne netop havde Interesse i, at Forkyndelsen var betryggende, thi de fik deres Sager afvist, hvis Stævningsreglerne ikke var iagttagne. Det er en Fejltagelse af det ærede Medlem. Der er ikke Tale om, hvorvidt de Stævningsregler, som Lovforslaget foreskriver, i det enkelte Tilfælde er overholdte, men her er Tale om, at Lovgivningsmagten giver nye Stævningsregler. Et Lovens Regler iagttagne, bliver Sagen ikke afvist, selv om der ikke har fundet nogen Forkyndelse Sted.

Saa paaberaaber det ærede Medlem (Deutzer) sig Sagførerforeningen. Hvad den siger i sin Erklæring, skal være ubestrideligt og meget bedre end, hvad Justitsministeriets Embedsmænd siger. Ja, jeg har nu i omtrent 20 Aar givet mig af med Sagførervirksomhed, først som Kontorist, saa som Fuldmægtig i Provinsen, dernæst som Sagførerfuldmægtig i København og endelig som Overretssagfører og som Højesteretssagfører, og jeg har ogsaa været Medlem af et Sagførerraad. Jeg kan altsaa nok sige, at jeg personlig har nogen Erfaring paa det Omraade, og mit eget personlige Vidnesbyrd, som jeg ikke er fremkommet med hidtil, gaar ud paa, at man bør vedtage

Lovforslaget, som det er forelagt af Ministeriet, ikke som Sagførerforeningen har foreslaaet det. Jeg kan slet ikke indse, at Loven ikke vil faa Betydning, heller ikke for Udenretsstævningers Vedkommende, hvis den bliver vedtaget, saaledes som Lovforslaget er forelagt. Den eneste Fordel, der skulde være ved Mindretallets Forslag, skulde være den, at den, der paa Sagførerkontoret besørger Posten — det har jeg selv gjort som Kontorist og som Fuldmægtig —, i Provinserne skulde have nemmere ved at gaa paa Postkontoret end ved at gaa paa Retskontoret. Jeg vil af personlig Erfaring sige det modsatte. Tænk jeg paa den By, jeg virkede i, laa de to Kontorer saa nær ved hinanden, at Afstanden var ligegyldig. Jeg tror, at i de allerfleste danske Provinsbyer er Vejtlængden fra Sagførerkontoret til Retskontoret omtrent den samme som til Postkontoret, men Ekspeditionen gaar efter min Erfaring lettere paa Retskontoret end paa Postkontoret, hvor man kan komme til at staa længe og vente paa Grund af andre Ekspeditioner. I en Provinsby falder det i ethvert Sagførerkontors Lod daglig at have Bud paa Retskontoret. Al den Tale om den større Ulejlighed med at gaa til Retskontoret i Stedet for paa Postkontoret er derfor en Overdrivelse. Den, der selv har brugt sine Ben til det Stykke Arbejde, vil indrømme, at det er ganske ligegyldigt. At jeg personlig skulde bøje mig for Udtalelserne derom, maa de Herrer ikke vente. Derfor kan de Herrer fastholde deres Mening, men jeg har min personlige Erfaring, og den bliver jeg staaende ved.

Det ærede Medlem fra Højrup (Deutzer) har Ret i, at de Tal, jeg angav, angik hele Landet. Jeg har dem ikke specificeret for Københavns og Provinsernes Vedkommende, men det var Tilfældet baade med den ene og den anden Rubrik, det var Tilfældet baade med de Sager, der blev behandlet af Forligskommissionen, og dem, som blev behandlet af Domstolene. Procentvis bliver det altsaa akkurat det samme.

Saa kom det ærede Medlem med en Udtalelse, som egentlig viste, hvor fuldstændig uholdbart Mindretallets Ændringsforslag er, og hvor farligt det er at gennemføre det. Det ærede Medlem sagde: Postmesteren behøver ikke at læse Stævningen; han ved med andre Ord slet ikke, hvad det er, han putter i Konvolutten, det behøver han i hvert Fald ikke at vide. Men tænk Dem, mine Herrer, at De vil paalægge Dommeren, at han i sin Dom skal gaa ud fra, at der i Konvolutten laa en Indkaldelse til at møde den paagældende Dag! Det er det, Mindre-